

Michael Pavlíček

*14.2.1956

Michal Pavlíček říká, že každý prožívá své dětství podle toho, jaká je kolem něj situace. Jaká je rodina, ale také jaké je politické ovzduší, které všemi proniká. Sám vyrůstal v době jiné než dnes. V době nesvobodné. Vnímá už ale změnu, která pomalu přicházela, období obrody politické – kdy byl hlásán komunismus s lidskou tváří a kultura měla volnější ruce. Kolem svých deseti let viděl, jak se jeho máma chytla tohoto nového proudu a uvěřila mu. Uvědomila si pak, jaká byla padesátá léta strašná.

Stačil si tehdy ještě prožívat i bezstarostné chvíle, třeba když prolézali s klukama dvorky. Mnohokrát na ně někdo vyběhl, ale stačili utéct. Jednou však sám uvízl v plotě. Velká kulatá hlava, kvůli které se mu bratr smál, byla toho příčinou. Ale ta hlava ještě měla, co světu říct. Pojmenoval pak po ní své první sólové kytarové album – Velká hlava (*Big Head*).

Milovaným místem pro něj tehdy bylo Kersko – prázdninové útočiště. Byla to chatová oblast, kam se sjížděli většinou rodiny z Prahy, absolutní všehochuť. Od dělníků po intelektuály. A všechny děti se spolu kamarádily – říkaly si „*Kerský hippies*“. Na stěnách měli vylepené plakáty svých hudebních idolů, třeba Franka Zappy. Placatá krajina plná alejí, kde jste pořád ve stínu, jim k tomu dávala „*specifickéj kerskej pocit intimna*“.

Tam také *poprvé* uviděl staršího kamaráda, jak hraje na kytaru kdesi u pramene. Děvčata na něj koukala a jemu ty libé zvuky kytary učarovaly a zůstal jim věrný dodnes. Hrál a cvičil i sedm hodin denně, kytaru opřenou o záchodové dveře, které rezonovaly jako reprobedna. Když už něco uměl, hrával jako studentík v proslulé hospodě Hájence, kde potkával Bohumila Hrabala – symbol Kerska. Povíдали si spolu. Byl pro něj velkým vzorem. Michal Pavlíček pak zhudebnil jeho Poupata.

Tou dobou ale přišel „*velkej Rus*“ – byl rok 1968. Bylo to právě v Kersku, když je 20.8. vzbudila teta a říkala, že bude válka.

Mezi tím, co lidé demonstrovali, armáda nesměla dělat nic. Ale kluci chtěli pomoci. S bráchou a o dva roky starším strejdou jezdili na kolech po okolí a mátlí Rusy v tancích. Odšroubovali cedule s názvy vesnic. Najednou proti nim vyrazila kolona tanků a mířili na ně kulometem.

Poprvé pocítil pocit ohrožení života, veliký strach. Skočili do ostružinového křoví, schovali se před nimi v příkopu.

Při velkém vyhazování lidí, které po sovětské okupaci následovalo, vyhodili z práce i maminku. Byla tou dobou leader učitelského sboru, nesouhlasila s okupací. Skončila u lepení krabiček s Clavilem, čističem na záchod. Viděl jak se jí úplně zhroutil život. Už podruhé.

Přišlo období normalizace, které cítil jako nejhorší dobu, dobu úpadku morálních hodnot a duchovna. Lidi sklopili hlavu, i když Palach burcoval: „*Lidi, nesmíte podlehnout tomuhle marasmu!*“ To už mu bylo patnáct let, chodil na gymnázium Na Vítězné Pláni, ale jeho hlava byla v Londýně u rockových kapel. Rocková hudba mu pomáhala nezamořit si normalizační špínou mozek. Byl to symbol svobody. Odmaturoval s dlouhými vlasy, nepodlehl výhrůzkám o vyhazovu.

Později již začaly koncerty, ale texty na deskách kontrolovaly komise soudruhů.

Někdy kolem 80. let se situace trochu uvolnila. Lidé chodili na koncerty Pražského výběru, vycítili, že chce svobodu a jako lavina se rozpramenila touha vykřiknout tento názor. Kapela byla na druhém břehu než komunisti. Ale ti si zase brzy uvědomili, kolem let 1982-3, že se jim to vymklo z rukou a přitvrdili. Zakazovali tyto kapely, Hudba Praha, Mišíka, Plastiky... I Pražský výběr dostal zákaz vystupovat na 4 roky. Poslední koncert měli v Hradci Králové, kde stb namontovala kamery a odposlechy všude, i do šaten. Slyšeli každé slovo. Pak je všechny odvezli na policii a vyslýchali. Výsledek byl, že asi 2 roky dělal topiče v baráku, ačkoliv vystudoval FAMU. Svoji práci prostě dělat nemohl.

Období tvrdé zkoušky, ale ukázalo, že čím více se kapely zakazovaly, tím větší modlou se stávaly. Lidé si šířili nahrávky mezi sebou. Kapela byla na dně, ale nebyla poražená, nepodlehla. I různí umělci jim chtěli pomoc, nahrávali tajně a anonymně v jejich studiích. Michal Pavlíček dostal nabídku od Ladislava Štajdla, jít hrát ke Gottovi, vydělat peníze a jezdit po celém světě. To ale odmítl, musel by si sám na sebe plivnout, říká. Ondřej Soukup ale lano ke Gottovi vzal. Ale peníze přece nejsou všechno. Lepší je čisté svědomí. Moci se sám sobě podívat v zrcadle do očí.

Další dva roky bydlel s rodinou na Šumavě v chalupě s kadibudkou a skládal si do šuplíku. Desku Stromboli. Kolem rodiny běhala psí smečka. Prožil tu krizi, bez hraní a bez fanoušků, ale s pocitem věrnosti svému názoru a svému snu – dělat svobodnou muziku. S Pražským výběrem si přese vše užívali spousty srandy, měli svůj humor – tahle veselá rocková partička.

Jednou hráli v cirkuse v Mnichově. Odpoledne vystoupení pro děti se zvířaty, večer hráli scénickou hudbu a pak mohli mít 2 koncerty pro emigranty a německé publikum – nevídané! Jeden novinář s ním nahrál rozhovor o tom, že česká kultura je v bahně, vyfotil Kocába v šílené póze a doma pak už zase postávali stb. před domem a stahovaly se mraky. Stb byli vzteklejší a vzteklejší. Zavírali lidi.

Na obzoru se ale objevil *osvícený Rus*. „Gorby“ – Michail Gorbačov a začala Perestrojka – uvolňování kultury, autonomnější režim. Ale v ČSSR byl stále režim Bilakovsko-Husákovský, horší než v Rusku. Tehdy, asi 8 měsíců před revolucí, byl Michal Pavlíček pozván do leningradské TV s litevskou kapelou. Pořad, který sledovalo 40 000 lidí. Zahráli písničku, pak přišly otázky a odpovědi kapel. Litevci mluvili velmi otevřeně a svobodně... Uvažoval... „*Jak mám mluvit já? Zavřou mě?*“ Litevci ale dokázali svým vystupováním dodat odvalu, a tak svobodně promluvil o situaci u nás. A vyhrál zase jednu svoji bitvu, nebál se. Zákaz hraní pak doma samozřejmě přišel.

Ale konečně také přišla Sametová revoluce. A tady zase *poprvé* pocítil pocit svobody, silný pocit štěstí, že je volný jako pták. Národ se semknul, ač nebylo jisté, že je vyhráno. Začal jezdit po školách s Martinem Němcem, začínal na svém gymnáziu Na Vítězné pláni. Viděl, že obraz skutečnosti měla většina lidí zkraslený, a tak vysvětlovali, hráli, ptali se, povíдали si se studenty. „*Bylo to krásně revoluční a vypadalo to, že se začínáme držet za ruce.*“

A přišel zase pocit *poprvé*, kdy cítil, že si váží svého prezidenta a má ho rád. Věří mu. Jako by byl seslán z nebe. Začala doba, která je dnes. Rád se do ní ve vzpomínkách vrací.

Že zvládli cestu ke svobodě, přijel jim symbolicky vzdát hold Frank Zappa. Byl těžce nemocný a všechno ho už bolelo. Zahrál si s Michalem Pavlíčkem sólo, procházeli se spolu po parku a povíдали si. V nějakém baru natočili klip s Kocábem, kde tancovali a on mezi nimi chodil a zpíval. Splnil se tak sen. Sen být s někým takovým. S idolem vylepeným ve 13 letech na plakátu na zdi v Kersku, kde tahle cesta začala.

„*Poradil bych, býti slušným člověkem. Snažit se jít za svým snem a zůstat při tom vnitřně ohleduplný. Držet si svůj kredit a z něj neslevit.*“